

VII.

We žurach smařaschtej ƒe se ſchotu. Tej bulbachu ƒe rosgořeņa a wjařela dla hyschczi kdsy po lizoma, tař ako grochowe ſernka.

„Hanka zo domoj; mařhi, pójžořcho ſ nama?“ řafnu Lubořch tař, ař wřchřfne ƒkřsřchachu.

„To ƒe wě, mój ƒynko, rada pójdu, wótgroni stara ſchota, a ſ wózowu běřcho jej wižeřch, řař jo na ƒyna gjarđa. A Hanzeru řu řu glažeřy, groņařcho poř lubořcziwe, poř řcžořajuzy: „To řchi wěrim ař řchi how do nogow pali. Regoř jan ƒe na mńo, luba Hanka. Čhtó by ƒe to myřliř, ař jo ten lud how taři řekřizomny . . . Ale góřina južo přchizo.“

Tořch bu ſchota we ƒwójom řměrujuzem gronu řamolona. Młody žłowek tkořařcho ƒe přched řeju přches luže.

„Hřjda, ſtořiřcho ga! To řom ja!“ řadre ƒe ſ głořom, řibatym wót paleńza a piwa, a Hanka zujařcho řchěřku řuku na ƒwójim řańeńu.

Deře, ař běřcho ju Lubořch přchigotowař na to, ař jo Mato we Bórkowach. Hanka dře ƒe pólěřnu, ale pótkořy ned ƒwójopognuřche a wóthobrořchi ƒe, tař aby niz řebyřo. Ale žeńřkeza napřietořcř (nařřkořcř) ředajo ƒe tař lařko pótkořyřch. Hanka pohlědnu wót bořa na ƒwójogo řtarego řlubjonogo. Rař běřcho ƒe přchemeniř! Na nim běřcho wižeřch, ař jo dře we řlědńem zařu řiwe řemudre řyweńe wjadř. Žogo hobližo ƒe ſ měřtami pňřařcho, tař ako řehumny řuporowy řořcheř. Mato Nowka běřcho ƒe do piřcha dař. Teře na jogo drařřive běřcho wižeřch, ař wón wěžeř řěřha řeřnařo a na ƒe řeřarřy. Přchořta řopka hořo řchņje běřcho ƒe jemu wóřpela a wiřařcho na boř, přchawy řuřaw běřcho hoblaty a řmeržařcho řa piwom.

Nowka glědařcho Hanzu čhly do hobliřa pořny řebeřpodořbańa, tař aby ƒe jej řuli zo řtařo, ař wón něto tař řeřjapři přched řeju řtoj. Wón dře ƒe myřlařcho, ař jo wóna ſ wjařeřlořcřu hońemeřa.

„Nejwěřno, Hanka, to jo řķeřej“, huwořa wón, tař aby rowno bitwu doňřł. „Žo, ja řeřřom řeno hopořařowańe, to řom řawěřcře ja, twój řtary luby, a řom přchřiřcheř ſ tebu řeřjowat. Neřo to řědńe, taři dařoři puřch gótowařch, řwójeř lubže